

13 Απριλίου 2014

Μια Κυριακή των Βαΐων

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Με κοιτούσε νοσταλγικά μέσα στο άλμπουμ

με τις φωτογραφίες. Τα χρώματά μου έχουν ξεθωριάσει λίγο, μαζί με την ημερομηνία στην πίσω μου λευκή επιφάνεια, αλλά τα αγαπημένα πρόσωπα ήταν ακόμα ζωντανά πάνω στο φωτογραφικό χαρτί μου. Τα περνούσε με το δάχτυλό του κι ένιωθα πως τρεμούλιαζα κι εγώ από τη συγκίνησή του. Επειδή δε μιλώ; Μια φωτογραφία είμαι, πόσα όμως λέω στην καρδιά!

Απριλίου 3, Βαίων, 1988...

– Μανόλη, μην τρως με τα δάχτυλα τη σκορδαλιά!

Όλοι γύρω από το τραπέζι της γιαγιάς, ένα μελίσσι φωνές: αδέρφια, ξαδέρφια, ανίψια, θείες, θείοι, εγγόνια και η μαμά πάντα να τον προσέχει και μαζί της όλοι.

– Μανολάκη, θα σου δώσω εγώ μικρότερο πιρουνάκι, να σε βολεύει καλύτερα.

Η γιαγιά, πάντα γλυκομίλητη «έσωζε την κατάσταση». Οι μυρωδιές της Κυριακής των Βαίων, το άσπρο τραπεζομάντιλο, τα βάγια της κυριακάτικης λειτουργίας στο βάζο πάνω στο μπουφέ, οι χαρούμενες ευχές «καλή Ανάσταση», καθώς τσούγκριζαν τα ποτήρια όλοι... Ήταν όλα σχέδιο της γιαγιάς.

– Γιαγιά, δεν κουράζεσαι να μας φτιάχνεις τόσα φαγητά;

– Ποιος είπε που δεν κουράζομαι; Μόνο που σας αγαπώ και το ξεχνάω κάπου-κάπου.

- Γιαγιά, έχει και το απόγευμα εκκλησία;

- Μανόλη μου, σήμερα αρχίζει το πάθος του Χριστού μας με τη βραδινή ακολουθία. Όλη τη μεγάλη βδομάδα, κάθε απόγευμα, μας καταδέχεται ο Χριστός μας να παρακολουθήσουμε για άλλη μια φορά τη θυσία Του και τη μεγάλη Του ταπείνωση, μέχρι που μας αξιώνει να ζήσουμε την Ανάστασή Του. Γι' αυτό σήμερα η εικόνα Του, η εικόνα του Νυμφίου, μπαίνει στο κέντρο της εκκλησιάς και την προσκυνούμε όλοι.

- Δεν κουράζεσαι γιαγιά να πηγαίνεις κάθε μέρα; Αφού πήγες και πέρσι και πρόπερσι και τα έχεις μάθει όλα.

- Μανόλη μου, στον γιατρό κουραζόμαστε να πηγαίνουμε; Τον έχουμε ανάγκη και πηγαίνουμε κάθε τόσο. Μήπως δεν Τον ξέρουμε πού βρίσκεται; Έτσι κι η ψυχούλα μας δε φτάνει απλά να ξέρει, έχει ανάγκη το φάρμακο του Χριστού κάθε τόσο, κάθε Μεγάλη Εβδομάδα, κάθε Πάσχα, κάθε χρόνο. Κάθε φορά αφήνουμε την καρδιά μας να πλησιάσει πιο πολύ, για να μας αγγίξει η μεγάλη Του αγάπη.

- Εκείνοι δεν Τον αγαπούσαν γιαγιά;

- Είδες με τι πανηγύρια Τον υποδέχτηκαν πάνω στο γαϊδουράκι, κρατώντας τα βάγια! Και μετά όλη αυτή η αγάπη έγινε περιφρόνηση και μίσος. Εμείς δε θέλουμε τέτοια αγάπη, θέλουμε την αγάπη του Χριστού μας. Γι' αυτό θα πάμε το απόγευμα στην εκκλησία να Τον παρακαλέσουμε...

13 Απριλίου 2014, Κυριακή των Βαΐων

Του μιλούσα, του τα ξαναζωγράφισα όλα.

– Μπαμπά, θα αργήσουμε, είσαι έτοιμος; Θέλω να πάμε μπροστά- μπροστά στην εκκλησία, να τα βλέπω όλα.

Η μικρή του κόρη μπήκε τρεχάτη στο γραφείο και του άρπαξε το χέρι. Ανεβαίνοντας τη σκάλα άκουσε και τη γυναίκα του...

– Μανόλη, βγαίνω, να κλειδώσεις, παίρνω τα κλειδιά του αυτοκινήτου.

Με άφησε, εμένα, μια φωτογραφία με το άρωμα της παιδιάστικής του αθωότητας. Με άφησε πάνω στο τραπέζι του γραφείου βιαστικά, ακολουθώντας τη μικρή του κόρη και τη γυναίκα του στην εκκλησία. Γιατί σήμερα έχουμε 13 Απριλίου 2014, Κυριακή των Βαΐων. Σίγουρα όμως θα ερχόταν να με ξαναβρεί.

Δ.Σ.

Άκουσε τη διήγηση της ιστορίας

%yriaki Baion%